

Zelfs Micha Wertheim heeft weleens een minder goed idee

Micha Wertheim voor heel even is opnieuw een interessant vormexperiment, maar heeft te weinig brandstof om de hele avond te blijven boeien.

Micha Wertheim kwalificeert zichzelf in zijn nieuwe voorstelling als iemand die zijn ‘gebrek aan fantasie compenseert met vormexperimenten’. Dat lijkt zelfspot, maar zal eerder een knipoog zijn. Juist in die experimenten schuilt de fantasie. Zonder fantasie verzin je geen voorstelling waar je zelf niet aanwezig bent. Zonder fantasie maak je geen online show waar je mensen achter hun webcam laat geloven dat ze elkaar kunnen zien om hen uiteindelijk duidelijk te maken dat ze al die tijd alleen waren.

Die grote ideeën, in de filmwereld zou het ‘high concept’ heten, zijn een handelsmerk geworden. Ook *Micha Wertheim voor heel even* heeft er weer eentje. “Ik herinner me nog precies waar het idee vandaan kwam,” vertelt hij bij aanvang. Op uitdrukkelijk verzoek van de cabaretier zelf zullen we dit geheim, na een minuut of vijf wordt het al duidelijk, hier niet verklappen.

Intellectuele deurenklucht

Dat maakt het, zoals vaak bij Wertheim, wel lastig om de voorstelling te bespreken. We zijn aangewezen op metaforen. Dit is een intellectuele deurenklucht. Wertheim snijdt zijn voorstelling als een meloen doormidden om hem vervolgens van binnenuit te beschouwen en aan de zaal te presenteren. Nog eentje dan: we krijgen een kijkje in zijn hersenen. En al zou het strikt gezien niet kloppen, de verleiding is groot om daar het woord ‘letterlijk’ aan toe te voegen.

Veel van Wertheims voorstellingen draaien om de verhouding tussen artiest en publiek. Ook *Voor heel even* kun je zo zien, maar de verhouding tussen de artiest en zijn eigen verbeelding is ditmaal prominenter.

Hij brengt een ode aan, daar is dat woord weer, de fantasie. In ons hoofd gelden geen beperkingen of praktische bezwaren. Bovendien heeft dat wat niet bestaat volgens Wertheim meer invloed op ons leven dan dat wat wél bestaat. Denk aan religie, geld of landsgrenzen. Allemaal verzonnen, maar van groot belang voor lief en leed.

Spanningsopbouw hapert

Het is een goed idee, maar niet het beste dat Wertheim ooit had. Hij laat je in allerlei valkuilen lopen, nodigt uit om punten zelf aan elkaar te verbinden en scheidt de verwarring die je van hem verwacht. Precies daar wringt het een beetje. Vorm en invalshoek mogen weer nieuw zijn, inhoudelijk weet Wertheim deze keer niet echt te verrassen.

Daar komt bij dat de spanningsopbouw hapert. Zoals gezegd is vrij snel helder hoe de vork in de steel zit. Wertheim sluit weliswaar af met een ontroerende en visueel prachtige finale, maar raakt de aandacht tussendoor regelmatig even kwijt. Al zou dat natuurlijk kunnen duiden op een gebrek aan fantasie.